

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 37Ek/1111/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124304640
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124304640.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: „Dcérska spoločnosť štátnej spoločnosti „Ukrspecexport“ - štátny samostatný podnik zahraničného obchodu „Spetstechnoexport“, so sídlom: Trieda Stepana Banderu 7, 040 73 Kyjev, Ukrajina, IČO: 30 019 335, práv. zast.: HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Žižkova 7803/9, 811 02 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 368 56 584 proti povinnému: CHEMICA spol. s.r.o., so sídlom Moldavská 8, 040 01 Košice, IČO: 31 737 692, práv. zast.: Kreston Slovakia Legal, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 53 799 275, vedenom súdnym exekútorom: JUDr. Mária Bíla, so sídlom Exekútorského úradu Hlavná 115, 040 01 Košice, pod sp. zn. 315EX 710/24, o vymoženie 1 190 000,00 USD s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp zn. 37Ek/1111/2024 zo dňa 12.09.2025, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 37Ek/1111/2024 zo dňa 12.09.2025 **z a m i e t a**.
- II. Oprávnenému nárok na náhradu trov sťažnostného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu cestou právneho zástupcu dňa 13.05.2024 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 1 190 000,00 USD s príslušenstvom na základe cudzieho exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu pri Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komore sp. zn. 323/2023 zo dňa 25.01.2024 (ďalej ako cudzí exekučný titul).
2. Okresný súd Banská Bystrica preskúmal predložený návrh na vykonanie exekúcie. Nakoľko sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu a nejde o prípad podľa § 53 ods. 2 Exekučného poriadku, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie doručil cudzí exekučný titul osobe, ktorá je v návrhu na vykonanie exekúcie označená ako povinný a poučil ju o možnosti namietať dôvody neuznania podľa osobitného predpisu.
3. Podaním zo dňa 13.06.2024 povinný v súlade s § 54 a nasl. Exekučného poriadku využil možnosť namietať dôvody neuznania cudzieho exekučného titulu a podaním, ktoré označil ako námietky na neuznanie cudzieho exekučného titulu, návrh na zastavenie exekúcie vzniesol námietky voči uznaniu cudzieho exekučného titulu, na podklade ktorého má prebiehať exekúcia.
4. Okresný súd Banská Bystrica po oboznámení sa s podaniami oprávneného a povinného a z úradnej povinnosti (ex offo) posúdil otázku uznania cudzieho exekučného titulu. Uznanie cudzieho rozhodnutia vyjadril súd vydaním poverenia dňa 18.09.2024, ktorým poveril súdneho exekútora: JUDr. Mária Bíla, so sídlom Exekútorského úradu Hlavná 115, 040 01 Košice vykonaním exekúcie, ktorú súdny exekútor vedie pod sp. zn. 315EX 710/24.

5. Uznesením sp. zn. 37Ek/1111/2024 zo dňa 12.09.2025 súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Oprávnenému priznal trovy právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 1.598,82 eur, ktoré budú vymáhané podľa ust. § 199 ods. 1 Exekučného poriadku na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. V predmetnom uznesení vyšší súdny úradník konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie povinný v podstate odôvodnil totožne ako námietky proti neuznaniu cudzieho exekučného titulu a to pre dôvody: 1/ rozpor cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom SR – exekučný titul pochádza z územia tretieho štátu, ktorý nie je členským štátom EÚ a preto je nutné postupovať podľa ustanovení Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí (Newyorský dohovor¹). Aplikácia článku V ods. 2 písm. b) Newyorského dohovoru uznanie a výkon takéhoto cudzieho exekučného titulu je v rozpore s verejným poriadkom krajiny uznania teda Slovenskej republiky. Exekučný titul bol vydaný na území Ukrajiny a to výlučne v písomnom konaní bez riadneho prejednanie veci a bez uplatnenia zásady kontradiktórnosti, pričom povinný nemohol na území Ukrajiny brániť svoje práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie bolo vydané v čase prebiehajúceho ozbrojeného konfliktu, ktorý pretrváva aj v súčasnosti, čo podľa názoru povinného znemožnilo riadny priebeh rozhodcovského konania, povinný nemal možnosť sa adekvátne procesne brániť, navrhovať dôkazy, namietať tvrdenia oprávneného, ani sa podieľať na dokazovaní. Rozhodnutie bolo vydané samosudcom v jednoinštančnom konaní bez vykonania dôkazov, bez vypočutia strán a bez možnosti podať opravný prostriedok.

2/ Existencia závažných skutkových väd cudzieho exekučného titulu a nezohľadnenie skutočností okolností vyššej moci. Rozhodcovský súd nevykonal dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal ani nespomenul ustanovenia článku 8.2 zmluvy uzavretej medzi kupujúcim a predávajúcim, podľa ktorého sú zmluvné strany pozbavené zodpovednosti z dôvodov skutočností (vis maior). Dňa 9.03.2022 písomne povinný oznámil oprávnenému, že z dôvodu ozbrojeného konfliktu nie je možné predmet zmluvy splniť. Zdôraznil, že uzatvorená zmluva je naďalej platným právnym úkonom, nakoľko nedošlo k jej ukončeniu, zániku, ani k zrušeniu. Rozhodca túto okolnosť neposudzoval a bezo zohľadnenia všetkých relevantných skutočností dospel k vydaniu meritérneho rozhodnutia s úplne odlišným právnym záverom.

V ďalšej časti návrhu na zastavenie exekúcie povinný rozšíril svoje námietky. Povinný uviedol, že domnelý právny titul v podobe cudzieho exekučného titulu je nezákonným rozhodnutím a existujú dôvody na jeho neuznanie a zastavenie exekučného konania (vis maior, rozpor cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom SR, porušenie práva povinného na spravodlivý proces vrátane porušenia ústavného práva povinného na súdnu ochranu podľa Ústavy SR, absencia možnosti uplatnenia účinnej procesnej obrany v rozhodcovskom konaní, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, porušenie práva na prístup k súdu, porušenie princípu ústnosti a priamosti.

Povinný namietal ďalej platnosť rozhodcovskej doložky – z rozhodcovského rozsudku nevyplýva, že by medzi stranami bola uzavretá platná písomná rozhodcovská dohoda. Povinný odkázal na bod 11.2 zmluvy uzavretej medzi zmluvnými stranami, podľa ktorého sa mali strany v prípade sporu do jedného mesiaca dohodnúť a následne spoločne predložiť vec na prejednanie rozhodcovskému súdu. Podľa povinného táto doložka predstavuje len pactum de contrahendo, teda záväzok uzavrieť v budúcnosti samostatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá určí právomoc rozhodcovského súdu podľa voľby zmluvných strán. Keďže k uzavretiu takejto zmluvy nedošlo, tak podľa povinného absentuje platná dohoda zakladajúca právomoc arbitrážneho súdu Ukrajiny. Oprávnený je pritom subjektom založeným na základe ukrajinskej právnej úpravy zatiaľ čo povinný je právnickou osobou so sídlom na území SR. Povinný ďalej namietal, že cudzí exekučný titul vyhlásený a vykonateľný podľa osobitného predpisu, nebol uznaný samostatným rozhodnutím prostredníctvom výroku súdu. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 291/2010 zo dňa 29.03.2011.

Nad rámec uvedeného povinný v závere návrhu na zastavenie exekúcie doplnil ďalšie tvrdenia, a to že podľa § 67 ods. 4 zákona č 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom mal súd rozhodnúť osobitným rozhodnutím o uznaní cudzieho exekučného titulu, pričom takéto konanie podľa oprávneného nebolo vykonané. Ďalej povinný uviedol, že súd nerozhodol o jeho námietkach proti výkonu exekúcie zo dňa 13.06.2024. Povinný tiež tvrdil, že exekučný súd je oprávnený a aj povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý má podľa jeho názoru umožňovať aj posúdenie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti povinný uviedol: „Ak exekučný súd zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu (fáze) sa exekučné konanie nachádza; vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, vydanie upovedomenia o začatí exekučného konania či vydanie exekučného príkazu a samotné uskutočňovanie

exekúcie jednotlivými spôsobmi uvedenými v § 63 Exekučného poriadku sú z tohto pohľadu právne irelevantné.“ Na záver svojho podania povinný uviedol, že cudzí exekučný titul považuje za nezákonný arbitrárny a nepreskúmateľný, čo má podľa neho predstavovať zásah do jeho Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na spravodlivý proces.

Napadnuté uznesenie vyšší súdny úradník odôvodnil tým, že návrh obsahuje totožné skutkové tvrdenia, ktoré povinný uvádzal už v rámci námietok proti uznaniu cudzieho exekučného titulu. Týmito námietkami sa súd raz už zaoberal a považoval ich za nedôvodné a vysporiadal sa s nimi prostredníctvom vydania poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 18.09.2024. Súd sa však pre úplnosť v krátkosti vyjadril k najpodstatnejším z nich. V návrhu na zastavenie exekúcie povinný uviedol, že sa vecne a miestne príslušný súd (exekučný súd Banská Bystrica) doposiaľ nevysporiadal s jeho námietkami podanými dňa 16.10.2024, čo považuje za závažné porušenie jeho procesných práv. Toto tvrdenie sa však nezakladá na pravde, keďže sa Okresný súd Banská Bystrica s uvedenými námietkami vysporiadal pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie prostredníctvom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, čím zároveň vyjadril, že námietky povinného považuje za neodôvodnené, nakoľko sa v tomto prípade uznanie cudzieho exekučného titulu riadi režimom zákona o rozhodcovskom konaní podľa ktorého platí (§ 49 ods. 1), že: „Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok.“

Ďalej povinný namietal, že exekučný titul, ktorým je rozsudok vydaný Medzinárodným obchodným a rozhodcovským súdom pri Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komore dňa 25.01.2025 je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, a to z nasledovných dôvodov: exekučný titul nebol vydaný členským štátom Európskej únie, rozporu s verejným poriadkom Slovenskej republiky, nemožnosti zvrátenia účinkov uznania cudzieho exekučného titulu, jednonásannosti rozhodcovského konania a z dôvodu písomnosti konania a nemožnosti uplatnenia svojich procesných práv, čo povinný považoval ako zásah do jeho ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv na súdnu ochranu, ako aj z dôvodu prekážok vyššej moci (*vis maior*), kde povinný údajne nemohol realizovať svoje práva garantované Ústavou Slovenskej republiky, ďalej chýbajúcej rozhodcovskej doložky, teda chýbajúcej právomoci rozhodcovského súdu predmetný spor prejednať. Súd k uvedeným námietkam uviedol nasledovné: čo sa týka námietky, že cudzí exekučný titul nebol vydaný členským štátom Európskej únie, túto námietku súd považoval za irelevantnú, nakoľko uznávanie cudzích rozhodcovských titulov v Slovenskej republike sa riadi vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 74/1959 Zb., ktorou bol do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaný Newyorský dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodnutí zo dňa 10.06.1959, resp. zákonom o rozhodcovskom konaní. K námietke týkajúcej sa rozporu cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky exekučný súd uviedol, že súd exekúciu zastaví, ak je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom. Keďže legálna definícia pojmu verejný poriadok neexistuje, konštatovanie rozporu s verejným poriadkom je na uvážení exekučného súdu. Okresný súd uviedol, že túto námietku považuje za nedôvodnú a to z dôvodu, že meradlo rozporu verejného poriadku predstavuje rozdiel výsledku, ku ktorému by došlo za použitia tuzemského práva, nakoľko bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe dohody zmluvných strán o urovnaní, ktorého ekvivalentom by bolo v tuzemsku uznesenie o schválení zmiernu. Súd považoval túto námietku za nedôvodnú a samotná odlišnosť procesného práva krajiny, kde bol rozhodcovský rozsudok vydaný s tuzemským procesným právom takýto rozpor taktiež nepredstavuje. Okresný súd ďalej k námietke nemožnosti zvrátenia účinkov uznania cudzieho exekučného titulu a jednonásannosti konania uviedol, že sa jedná taktiež o nedôvodné námietky, nakoľko súd už prípustnosť predmetného rozhodcovského rozsudku preskúmal a posúdil ako prejudiciálnu otázku. Vzhľadom k tomu, že súd nezistil neprípustnosť cudzieho exekučného titulu, vydal poverenie na vykonanie exekúcie, čím ho *de facto* uznal. Čo sa týka jednonásannosti konania, predmetný spor bol ukončený dohodou o urovnaní, ktorá predstavuje ekvivalent uznesenia o schválení zmiernu, voči ktorému ani v tuzemsku nie je možné uplatniť opravné prostriedky, z uvedených dôvodov súd túto námietku považoval taktiež za nedôvodnú. K námietke neprípustnosti cudzieho exekučného titulu z dôvodu výlučnej písomnosti konania a nemožnosti uplatnenia svojich procesných práv exekučný súd uviedol, že písomnosť rozhodcovského konania nepredstavuje zákonom stanovenú podmienku. V zmysle zákona o rozhodcovskom konaní (§ 26 a nasl.) platí, že: „Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli na forme rozhodcovského konania, rozhodcovský súd rozhodne, či nariadi ústne pojednávanie alebo či konanie bude písomné.“ Po preštudovaní spisového materiálu súd zistil, že tvrdenie povinného ani nezodpovedá skutočnosti, nakoľko z bodov 17, 20 a 21 rozhodcovského rozsudku vyplýva, že dňa 08.12.2023 bolo nariadené ústne pojednávanie, na ktorom sa povinný zúčastnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu formou telemostu. Čo sa týka nemožnosti uplatnenia procesných práv povinného povinný uvádzal: „Rozhodcovské konanie v dôsledku vojny

prebiehalo úplne v odlišnom režime ako keby na území Ukrajiny bol nastolený mier, teda nebolo ústne, ale výlučne len písomné, rozhodca nevy počul obe strany sporu, nepredvolával žiadnych svedkov, nevykonával dokazovanie a pod. Povinný ako strana sporu nemal príležitosť sa relevantným spôsobom brániť, teda navrhovať dôkazy, byť vypočutý na ústnom prejednaní sporu, namietať skutočnosti tvrdené Oprávneným, teda nebolo mu umožnené aktívnym spôsobom sa podieľať na dokazovaní v priebehu rozhodcovského konania.“ Z preštudovania spisového materiálu súd usúdil, že toto tvrdenie sa takisto nezakladá na pravde, nakoľko povinný bol v rozhodcovskom konaní riadne zastúpený Ukrajinskou advokátskou kanceláriou Smyrko & Partners, a teda mal zabezpečenú odbornú právnu pomoc. Ďalej povinný v rámci predmetného konania vykonával rôzne procesné úkony, napr. žiadal arbitrážny súd o predĺženie lehoty (bod 6. arbitrážneho rozsudku), ktorej arbitrážny súd vyhovel; povinný taktiež v konaní doručoval arbitrážnemu súdu svoje vyjadrenia alebo iné procesné podania (napr. bod 9, bod. 15 arbitrážneho rozsudku), ktoré rozhodcovský súd bral do úvahy a aj samotný výsledok rozhodcovského konania, ktorým bola dohoda o urovaní sporu na túto skutočnosť reflektuje. Z tohto dôvodu exekučný súd považoval aj túto námietku povinného za nedôvodnú.

Povinným namietanou skutočnosťou bola tiež prekážka týkajúca sa vyššej moci (*vis maior*). Túto námietku exekučný súd posúdil taktiež ako nedôvodnú. Konanie prebiehalo najmä písomnou formou a prostredníctvom telemostu. Povinný si v rámci konania riadne uplatňoval svoje procesné práva prostredníctvom právneho zastúpenia a uzatvoril dohodu o urovaní, čím *de facto* uznal svoj dlh.

Pri námietke povinného ohľadom chýbajúcej rozhodcovskej doložky a teda chýbajúcej právomoci rozhodcovského súdu, exekučný súd dospel k záveru, že čl. 11 bod 2 zmluvy predstavuje riadnu arbitrážnu doložku, ktorou sa stanovila právomoc arbitrážneho súdu na prejednanie sporov vyplývajúcich zo zmluvy. Exekučný súd taktiež dodal, že z rozhodcovského rozsudku, pred ktorým uplatňoval svoje práva rovnako povinný ako aj oprávnený, túto skutočnosť povinný nikdy nenamietal. Z uvedených dôvodov exekučný súd aj túto námietku posúdil ako irelevantnú. Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatoval, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku predstavovali niektorý z taxatívnych dôvodov pre zastavenie exekúcie v celom rozsahu alebo v časti, súd preto podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku návrh povinného na zastavenie exekúcie v plnom rozsahu zamietol.

6. Proti uvedenému uzneseniu podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že považuje napadnuté uznesenie za nezákonné a nesprávne, keďže konajúci súd sa nedostatočne a jednostranne vysporiadal s podstatnými námietkami povinného a nesprávne vyložil ustanovenia o uznávaní a výkone cudzích rozhodcovských rozsudkov podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a Newyorského dohovoru z roku 1958.

V súlade s ustanoveniami § 54 a nasl. Exekučného poriadku, povinný využil možnosť namietať dôvody neuznania cudzieho exekučného titulu, a to prostredníctvom podania označeného ako „Námietky povinného na neuznanie cudzieho exekučného titulu podľa § 54 Exekučného poriadku spolu s Návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku“ zo dňa 13.06.2024, ktoré boli dňa 13.06.2024 doručené vecne a miestne príslušnému súdu a s ktorými sa konajúci súd vôbec nevyssporiadal. Súd len stroho skonštatoval, že sa s nimi vysporiadal v rámci vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Povinný do dnešného dňa nemá vedomosť o tom, prečo bolo dňa 18.09.2024 vydané vyšším súdnym úradníkom poverenie na vykonanie exekúcie. V danom prípade došlo k závažnému porušeniu procesných práv povinného, nakoľko konajúci súd opomenul rozhodnúť o jeho procesnom podaní a neupovedomil právneho zástupcu povinného o výsledku rozhodnutia.

Podaniu povinného zo dňa 13.06.2024, ktoré bolo konajúcejmu súdu zaslané v zákonnej lehote a ktoré bolo označené ako „NÁMIETKY Povinného na neuznanie Cudzieho exekučného titulu podľa § 54 Exekučného poriadku spolu s návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku“ predchádzala výzva zo dňa 29.05.2024, ktorou konajúci súd povinného poučil podľa § 54 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (predtým a ďalej ako „Exekučný poriadok“) o možnosti namietať dôvody neuznania cudzieho exekučného titulu podľa osobitného predpisu v lehote 15 dní odo dňa doručenia poučenia. Spolu s poučením doručil Okresný súd Banská Bystrica povinnému aj cudzí exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok č. 323/2023 zo dňa 25.01.2024 vydaný Medzinárodným obchodným rozhodcovským súdom pri Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komore (predtým a ďalej ako „cudzí exekučný titul“). Uznanie a výkon cudzích rozhodcovských rozhodnutí upravujú ustanovenia § 46 až 50 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o rozhodcovskom konaní“). Povinný má za to, že v danej veci došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a princípu kontradiktórnosti konania. Konajúci súd sa obmedzil

výlučne na formalistické konštatovanie, že vydaním poverenia na vykonanie exekúcie implicitne uznal cudzí exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), bez toho, aby sa riadne a individuálne zaoberal obsahom námietok povinného týkajúcich sa: • absencie platnej rozhodcovskej doložky, • zásadných procesných väd v rozhodcovskom konaní, • nemožnosti účasti a obrany v dôsledku vojnového stavu na Ukrajine, • rozporu rozhodcovského konania s princípmi spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté uznesenie preto trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP), čo zakladá vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd nesprávne vyhodnotil, že uznanie cudzieho exekučného titulu sa uskutočňuje „automaticky“ vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Takýto výklad odporuje čl. V Newyorského dohovoru, podľa ktorého je možné odoprieť uznanie alebo výkon rozhodcovského rozsudku, ak je tento v rozpore s verejným poriadkom štátu, v ktorom sa uznanie požaduje. Súd sa nezaoberal tým, že cudzí exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) bol vydaný v čase prebiehajúceho ozbrojeného konfliktu, výlučne v písomnej forme a bez existencie platnej rozhodcovskej dohody medzi stranami. Tieto skutočnosti predstavujú zjavný rozpor s verejným poriadkom Slovenskej republiky a mali viesť k odopretiu výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 50 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní. Súd nesmie nahrádzať konanie o uznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku len vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa ustálenej praxe je nevyhnutné, aby exekučný súd samostatne preskúmal splnenie podmienok uznania, inak ide o zmätočnosť konania. Výkon rozhodnutia vydaného počas vojnového stavu (napr. v čase kolapsu dodávateľských reťazcov) má pre povinného devastačné účinky, ktoré sú v rozpore s princípom spravodlivej rovnováhy práv veriteľa a dlžníka. Článok 11.2 predmetnej zmluvy medzi účastníkmi obsahuje len záväzok uzavrieť v budúcnosti osobitnú rozhodcovskú dohodu („pactum de contrahendo“) a nezakladá priamu právomoc rozhodcovského súdu. Vzhľadom na to, že žiadna samostatná rozhodcovská zmluva uzatvorená nebola, rozhodcovský súd konal ultra vires a jeho rozsudok je nulitný, pretože bol vydaný orgánom bez právomoci. Konajúci súd sa nevyporiadal so skutočnosťou, že povinný doložil osvedčenie Ukrajinskej obchodnej komory o existencii vyššej moci v súvislosti s vojnovým konfliktom, ktorá objektívne znemožnila plnenie zmluvy a realizáciu dodávok. Tým, že sa rozhodcovský súd a následne aj exekučný súd s touto okolnosťou vôbec nevyšporiadali, došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy a k porušeniu práva povinného na procesnú obranu, nezohľadneniu čl. V ods. 2 písm. b) Newyorského dohovoru, ktorý umožňuje odmietnuť uznanie, ak by výkon rozsudku bol v rozpore s verejným poriadkom štátu uznania. Súd sa však obmedzil len na konštatovanie, že odlišnosť procesného práva Ukrajiny a Slovenskej republiky sama osebe rozpor nepredstavuje, bez skúmania konkrétnych okolností prípadu a vplyvu vojny na právo povinného na spravodlivý proces. Cudzí exekučný titul, ktorý bol vydaný na Ukrajine, teda mimo územia EÚ a EHP v čase ozbrojeného vojenského konfliktu s Ruskou federáciou a ktorý oprávnený označil ako exekučný titul, ktorý má byť podkladom na začatie tohto exekučného konania nespĺňa viaceré atribúty uznania a vykonateľnosti na území Slovenskej republiky, a to z nasledovných dôvodov:

Rozpor Cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Vzhľadom na skutočnosť, že cudzí exekučný titul pochádza z územia Ukrajiny postihnutej rozsiahlym a neustále trvajúcim ozbrojeným vojenským konfliktom, ktorá nie je členským štátom EÚ a ani EHP, tak je potrebné vychádzať z Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, ktorý bol uzavretý 10. 6. 1958 v New Yorku a publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky v prílohe vyhlášky MZV SR č. 74/1959 Zb. (ďalej len „Newyorský dohovor“). Newyorský dohovor určuje, akým spôsobom sa vykoná uznanie cudzieho rozhodnutia a zákon o rozhodcovskom konaní určuje, že sa rozsudok uznáva vydaním poverenia. Povinný poukázal na skutočnosť, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc po uznaní cudzieho exekučného titulu predpísaným spôsobom, zvrátiť účinky uznania cudzieho rozhodcovského rozhodnutia zastavením exekúcie, čo predstavuje v danom prípade závažný zásah do Ústavou garantovaných práv na spravodlivý proces a práva na prístup súdu. Ustanovenie § 53 Zákona o rozhodcovskom konaní zakotvuje, že prednostne sa použije všeobecná medzinárodná úprava, a to v podobe Newyorského dohovoru. Pri aplikovaní čl. V ods. 2 písm. b) Newyorského dohovoru, by uznaním a výkonom cudzieho exekučného titulu, bol tento postup v rozpore s verejným poriadkom krajiny uznania, teda Slovenskou republikou. Obdobným prípadom sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: 5ECdo/16/2017 zo dňa 27.01.2021. Podobné ustanovenia ako v Newyorskom dohovore sú obsiahnuté aj v článku 34 ods. 1 Nariadenia Brusel I. v ktorom je implicitne dané, že rozsudok sa neuzná, ak je jeho uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada. Cudzí exekučný titul je rozhodnutím, na ktoré sa nevzťahujú právne predpisy práva EÚ a bol vydaný výlučne v písomnom konaní bez aplikovania prejednacej zásady. Povinný nemohol na území tretieho štátu (v tomto prípade Ukrajiny) náležitým spôsobom brániť svoje práva a oprávnené záujmy.

Povinnému ako subjektu práva bola upretá základná zásada „audiatur et altera pars“, aby bol vypočutý v konaní pred rozhodcovským súdom a mohol využiť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V danom prípade ide o porušenie: práva na spravodlivý proces, účinnej procesnej obrany, zásady voľného hodnotenia dôkazov, práva na prístup k súdu, princípu materiálnej pravdy, ako aj zásady ústnosti a priamosti. Predmetných práv sa nemožno vzdať a ani ich nemožno žiadnemu subjektu práva uprieť, resp. odňať. Cudzí exekučný titul, ktorý povinný považuje za domnelý exekučný titul, bol navyše vydaný v čase, keď na území Ukrajiny prebiehal a v súčasnosti aj prebieha rozsiahly invazívny ozbrojený vojenský konflikt, čo závažným spôsobom znemožňovalo riadny priebeh rozhodcovského konania. Rozhodcovské konanie v dôsledku vojny prebiehalo úplne v odlišnom režime ako keby na území Ukrajiny bol nastolený mier, teda nebolo ústne, ale výlučne len písomné, rozhodca nevypočul obe strany sporu, nepredvolával žiadnych svedkov, nevykonával dokazovanie a pod. Povinný ako strana sporu nemal príležitosť sa relevantným spôsobom brániť, teda navrhovať dôkazy, byť vypočutý na ústnom prejednaní sporu, namietať skutočnosti tvrdené oprávneným, teda nebolo mu umožnené aktívnym spôsobom sa podieľať na dokazovaní v priebehu rozhodcovského konania. Je nespornou skutočnosťou, že masívny ozbrojený konflikt prebieha aj v metropole Ukrajiny, a to v meste Kyjev, ktoré je sídlom rozhodcovského súdu. Pokiaľ by sa takto vykonané rozhodcovské konanie uskutočnilo na území Slovenskej republiky alebo iného členského štátu EÚ, bol by to relevantný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to z dôvodu, že účastníkom konania bolo odopreté právo na spravodlivé súdne konanie, tzv. princíp zákazu denegatio iustitiae. Z uvedeného vyplýva, že rozpor vo vzťahu k procesnému verejnému poriadku nastane, ak by bola oslabená čo i len niektorá z vyššie uvedených zásad. Podľa názoru povinného možno v uvedenom prípade hovoriť o rozpore cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky, nakoľko v podmienkach Slovenskej republiky je vylúčené, aby nezávislý a nestranný samosudca vydal počas krízovej situácie (v čase vojny) v jednoinštančnom konaní meritórne rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania, bez vypočutia strán sporu, bez vykonania dôkazov, bez relevantného odôvodnenia a právnych úvah, ktorými sa riadil, ako aj bez možnosti podať opravný prostriedok. Povinný dal ďalej do pozornosti, že v rámci aplikácie výhrady verejného poriadku sa neskúma a nehodnotí právna norma cudzieho štátu, ale hodnotia sa účinky použitia tejto normy z hľadiska, či nebudú v rozpore s verejným poriadkom domáceho štátu a rovnako sa hodnotia procesné účinky súvisiace s uznaním cudzieho rozhodnutia. Pojem „verejný poriadok“ v kontexte cudzích rozhodnutí je definovaný aj v zákone č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, z čoho možno tento pojem opísať ako zásady spoločenského a štátneho zriadenia Slovenskej republiky a jej právneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej ustálenej praxi poukázal na rozhodnutia Súdného dvora EÚ vo veciach C-341/04, Eurofoosd IFSC Ltd a C-7/98 A. B. proti C. D., z ktorých vyplýva právo na spravodlivý súdny proces ako garantovaný všeobecný princíp nielen komunitárneho ale aj medzinárodného práva. Z uvedených rozhodnutí tiež vyplýva jednoznačný príkaz pre členské štáty odmietnuť uznanie cudzieho rozhodnutia v prípade porušenia práva na spravodlivý proces ako základného práva vyplývajúceho z ústavných princípov/tradícií členských štátov. Aj keď je v pôsobnosti orgánov členských štátov určiť obsah „verejného poriadku“, toto právo musí byť vždy chránené klauzulou o výhrade verejného poriadku. Inak povedané, uznanie rozhodnutia, ktoré neobstojí z hľadiska ochrany základných práv, by bolo v rozpore s verejným poriadkom a v konečnom dôsledku aj s Ústavou Slovenskej republiky. Nezastupiteľná úloha predmetného princípu bola viackrát potvrdená aj rozhodovacou činnosťou vnútroštátnych a medzinárodných súdnych orgánov (uznesenie NS SR sp. zn. 6 Sžo/152/2010, kde sa konštatuje, že „podstatou materiálneho právneho štátu je princíp spravodlivosti ako najvyšší a najvýznamnejší európsky a medzinárodný právny princíp. Európsky súd pre ľudské práva výstižne k princípu spravodlivosti poznamenal: „justice must not only be done“ „it must also be seen to be done.“ Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších autorít. Teda ide o stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Cudzí exekučný titul zakladá porušenie ústavného práva povinného na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky, ktoré je garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a uznanie takéhoto rozhodnutia by bolo v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky.

Závažné skutkové vady Cudzieho exekučného titulu a nezohľadnenie vojenskej invázie ako okolnosti vyššej moci :Cudzí exekučný titul je zaťažený vadou spočívajúcou v nevykonaní dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Konajúci rozhodca sa nepostačujúcim spôsobom zaoberal hmotnoprávnou skutkovou stránkou veci, teda nezaoberal sa a ani nespomenul v odôvodnení cudzieho exekučného titulu ustanovenia týkajúce sa „VYŠŠEJ MOCI – VIS MAIOR“ uvedené v článku 8 Zmluvy č. STE – 27-65-K/KI-20 zo dňa 11.09.2020 uzatvorenej medzi oprávneným ako kupujúcim a povinným ako predávajúcim (predtým a ďalej ako „Zmluva“), ako aj právoplatne vydaným zákazom dovozu

vojenského materiálu na územie Ukrajiny z dôvodu prebiehajúcich vojenských operácií. Podľa bodu 8.1 Zmluvy platí, že „v prípade, ak dôjde k udalosti vyššej moci, bude každá zo Zmluvných strán zbavená zodpovednosti za nesplnenie ktorejkoľvek zo svojich zmluvných povinností, ...“ Podľa bodu 8.2 Zmluvy platí, že „dôkazom o vzniku a načasovaní udalosti vyššej moci je osvedčenie, ktoré vydá príslušná obchodná komora alebo príslušný orgán (v mieste vzniku takýchto udalostí)“. Podľa bodu 8.3 Zmluvy platí, že „Vyššia moc zahŕňa nasledujúce: hrozba sociálneho charakteru (vojna, vojenské operácie, národné štrajky, revolúcie, puče, nepokoje, blokáda, nehody, sabotáže, embargo a iné medzinárodné sankcie, opatrenia cudzích mocností, ktoré bránia Zmluvným stranám plniť ich záväzky, zákazy štátnych orgánov, uzávera ciest, kanálov, zákazy prepravy po určitých trasách, zákaz obchodnej činnosti s niektorými krajinami z dôvodu medzinárodných sankcií alebo bojovej karantény, alebo mimoriadnej situácie na danom území, z ktorého sú dodané tovary a pod), prírodné katastrofy (požiare, záplavy, zemetrasenia, iné prírodné katastrofy alebo sezónne prírodné javy) a ďalšie okolnosti nezávislé na vôli Zmluvných strán, ak znemožňujú plnenie záväzkov Zmluvných strán.“ Podľa bodu 8.4 Zmluvy platí, že „Zmluvné strany berú na vedomie a dohodli sa, že práva a povinnosti sa budú počas trvania vyššie uvedenej udalosti vyššej moci považovať za pozastavené a automaticky sa obnovia po skončení vyššej moci. Lehota, v ktorej budú pozastavené práva a povinnosti Zmluvných strán z dôvodu udalosti vyššej moci, sa nebude považovať za omeškanie v súvislosti s dobou dodania, alebo prevzatia dodávky, ani za inú ujmu ktorejkoľvek zo Zmluvných strán.“ V uvedenom prípade je nesporné a riadne preukázané, že počas trvania platnosti a účinnosti Zmluvy, dňa 24.02.2022 Ruská federácia zaútočila na Ukrajinu a došlo k vzniku rozsiahlej vojenskej invázie, t.j. v čase pred realizáciou dodávky vojenského materiálu podľa Zmluvy. Skutočnosť, že útok Ruskej federácie na E. je okolnosťou vyššej moci – VIS MAIOR od 24.02.2022 až do jeho oficiálneho ukončenia, je potvrdená osvedčením Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komory č. 2024/02.0-7.1 zo dňa 28.02.2022. Táto skutočnosť je všeobecne známou skutočnosťou, ktorá je verejne dostupná na webovom sídle Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komory: <https://ucc.org.ua/> a bola preukázaná v súlade s bodom 8.2 Zmluvy. Dňa 09.03.2022 zaslal povinný oprávnenému v súlade s článkom 8 bod 8.1 Zmluvy písomné oznámenie, že z dôvodu vyššej moci (vojenského konfliktu) nie je možné plniť predmet zmluvy. Z uvedeného dôvodu jednoznačne vyplýva, že povinný nebol a ani nemohol byť v omeškaní s dodávkou tovaru v zmysle zmluvy, nakoľko existovala objektívna skutočnosť, ktorou je okolnosť vyššej moci, t.j. ozbrojený vojenský konflikt na Ukrajine, ktorá je cieľovou krajinou dodania tovaru. Odôvodnenie cudzieho rozhodcovského rozsudku je nepresvedčivé, zmätočné, založené na svojvôli, subjektívnych tvrdeniach oprávneného a nedostatočnom preskúmaní skutkového stavu veci, nachádzajúce sa výlučne len na str. 23 až 27 v bodoch 22 až 32 bez dostatočného racionálneho zdôvodnenia právnych úvah, ktoré viedli rozhodcu k jeho vydaniu. Oprávnený a ani povinný v dôsledku vzniku ozbrojeného vojenského konfliktu, ktorá je udalosťou vyššej moci neukončili zmluvu dohodou, výpoveďou a ani odstúpením od zmluvy. Zmluva je naďalej platným právnym úkonom, nakoľko nedošlo k jej ukončeniu, zániku a ani k zrušeniu. Zmluva upravovala v bode 8.3 ako okolnosť zakladajúcu vyššiu moc aj inú skutočnosť nezávislú na vôli zmluvných strán, ak znemožňuje plnenie záväzkov zmluvných strán. V tejto súvislosti povinný podotkol, že v čase vojenského konfliktu prijali viaceré krajiny rôzne typy opatrení týkajúce sa obchodovania a vývozu s vojenským materiálom, ktoré v čase uzavretia Zmluvy neboli v platnosti a teda znemožňovali povinnému plnenie zmluvy z objektívnych dôvodov nemožnosti obchodovania s vojenským materiálom, resp. zákazom jeho vývozu na Ukrajinu. Aj v súvislosti s dodávkou objednaného tovaru vznikla na strane povinného táto situácia, nakoľko tovar pre oprávneného mal byť dodaný v subdodávke zo Srbskej republiky. Túto skutočnosť deklaroval povinný zákazom vývozu výrobkov domáceho obranného priemyslu na E., ktorá bola zverejnená na oficiálnej webovej stránke Ministerstva obrany Srbskej republiky Povinný predložil v rámci rozhodcovského konania kúpnu zmluvu zo dňa 16.09.2020, uzatvorenú medzi povinným ako kupujúcim a srbskou spoločnosťou COMMERCE&CORPORATE CONSULTING LLC., z ktorej je zjavné, že tovar pre oprávneného mal byť dodaný v subdodávke práve z uvedenej srbskej spoločnosti. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že rozhodca vôbec neposudzoval a nezobral do úvahy, že okolnosťou zakladajúcou vyššiu moc sú aj zákazy štátnych orgánov a opatrenia tretích štátov platné v nadväznosti na vznik vojenského konfliktu, ktoré bránia zmluvným stranám plniť ich záväzky. Ďalej povinný upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že rozhodca neposudzoval dôvody, pre ktoré oprávnený odmietol prevziať tovar od povinného. Zároveň rozhodca neposudzoval ani skutočnosť, čo viedlo oprávneného k tomu, že odmietol vydať a podpísať potvrdenie o neprevzatí tovaru v zmysle zmluvy. Zo znenia cudzieho exekučného titulu vyplýva, že rozsiahla vojenská invázia s mobilizáciou armády zjavne nie je podľa názoru rozhodcu okolnosťou vyššej moci, čo sa prieči všetkým zásadám a princípom verejného práva, nakoľko vyššia moc ako právna skutočnosť predstavuje v rámci záväzkových vzťahov výnimku zo zásady pacta sunt servanda. Pokiaľ

by sa rozhodca riadne a s odbornou starostlivosťou zaoberal všetkými relevantnými skutočnosťami, má povinný za to, že by dospel k vydaniu meritórneho rozhodnutia s úplne odlišným právnym záverom, a preto nemôžu byť takémuto svojvoľnému arbitrárnemu rozhodnutiu priznané účinky vykonateľnosti na území Slovenskej republiky, ktorá garantuje a zaručuje spravodlivý výkon práv v zmysle ústavného a medzinárodného práva.

Absencia platnej písomnej rozhodcovskej zmluvy. Zmluva, ktorá bola podkladom na vydanie rozhodnutia v rozhodcovskom konaní, upravuje v článku 11 označenom ako „Riešenie sporov“, bod 11.2 nasledovne: „Ak sa Zmluvné strany nedohodnú na spôsobe urovnania sporu, ktorým by sa spor urovnal do jedného mesiaca, obe zmluvné strany sa na základe písomnej dohody obrátia na Medzinárodný obchodný arbitrážny súd Obchodnej a priemyselnej komory Ukrajiny, na ktorom bude konanie prebiehať v súlade s jeho predpismi o hmotnom práve.“ Z rozhodcovského rozsudku nevyplýva, že by uvedené ustanovenie Zmluvy bolo riadne dodržané. Teda z uvedeného nevyplýva, že zmluvné strany, teda oprávnený a aj povinný uzatvorili platnú písomnú dohodu, na podklade ktorej by prebiehalo riadne rozhodcovské konanie. Oprávnený a aj povinný sa v zmluve jednoznačne dohodli, že v prípade sporu uzatvoria písomnú dohodu a spoločne predložia spornú vec rozhodcovskému súdu. Rozhodcovská doložka uvedená v zmluve je len „pactum de contrahendo“ o tom, že pokiaľ by taká situácia nastala, podpíšu oprávnený a povinný samostatnú písomnú dohodu a dohodnú si právomoc a rozhodné právo na prejednanie sporu. Z uvedeného dôvodu absentuje v posudzovanom prípade, platná písomná dohoda oprávneného a povinného, ktorá by zakladala právomoc Medzinárodného obchodného arbitrážneho súdu Obchodnej a priemyselnej komory Ukrajiny, ako aj písomná dohoda, ktorá by zakladala rozhodné právo na prejednanie sporu, keďže oprávnený je subjekt založený podľa Ukrajinského práva a povinný je právnická založená podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Právomoc konať vo veci a rozhodovať v medzinárodnej arbitráži neprináleží jednotlivcovi bez ohľadu na jeho postavenie ako „sui generis subjektu“, ale vždy prináleží len konkrétnej inštitúcii, ktorým je tribunál alebo senát s cieľom získania nezávislého a nestranného rozhodnutia. Jediný rozhodca sa však nepovažuje a ani nemôže považovať za tribunál alebo senát, navyše jeho rozhodnutie je jednoinštančné, bez možnosti napadnutia opravným prostriedkom, a to nielen podľa vnútroštátneho práva Slovenskej republiky, ale aj podľa predpisov medzinárodného práva. Ani na území Slovenskej republiky nikdy nie je rozhodnutie samosudcu konečné a nemenné, nakoľko by to odporovalo právu na spravodlivý proces.

Cudzí exekučný titul nebol vyhlásený za vykonateľný podľa osobitného predpisu a nebol uznaný osobitným rozhodnutím prostredníctvom výroku súdu. Podľa čl. 39 nariadenia č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý je v tomto členskom štáte vykonateľný, je vykonateľný v iných členských štátoch bez toho, aby bolo potrebné vyhlásenie jeho vykonateľnosti. Podmienkou pre výkon exekúcie na podklade takéhoto cudzieho exekučného titulu je priloženie osvedčenia podľa čl. 53 nariadenia č. 1215/2012. Predmetné nariadenie sa však nevzťahuje na rozhodcovské konanie a cudzí exekučný titul nie je európskym exekučným titulom, a ani nie je rozhodnutím, ktoré sa uznáva bez osobitného konania podľa práva EÚ. Podľa ust. § 67 ods. 4 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom na návrh oprávneného alebo povinného z cudzieho rozhodnutia alebo inej osoby, ktorá preukáže, že má na veci právny záujem, súd rozhodne osobitným výrokom o uznaní cudzieho rozhodnutia, aj keď to tento zákon alebo medzinárodná zmluva nevyžaduje. K dnešnému dňu sa nezačalo žiadne súdne konanie na území Slovenskej republiky a ani na území iného členského štátu EÚ, ktorého výsledkom by bolo uznanie cudzieho exekučného titulu osobitným rozhodnutím prostredníctvom výroku súdu. Na podklade vyššie uvedeného, v konaní vedenom pod sp. zn. 37Ek/1111/2024 došlo k závažnému porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko sa konajúci súd vôbec nevysporiadal s námietkami povinného zo dňa 13.06.2024 aj napriek skutočnosti, že vyzval povinného a poučil ho o práve namietať vykonateľnosť cudzieho rozhodcovského rozsudku. Uvedeným konaním bola závažným spôsobom narušená právna istota a porušené právo povinného na spravodlivý proces, nakoľko súd nerozhodol o námietkach povinného a ani o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 13.06.2024.

Povinný navrhol v zmysle § 61k ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku zastaviť exekučné konanie vedené pod sp. zn.: 37Ek/1111/2024, a to z dôvodu existencie uvedených okolností, pre ktoré je uznanie a výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, nakoľko sú to v predmetnom exekučnom konaní skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti cudzieho exekučného titulu. Povinný podáva návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že domnelý právny titul v podobe cudzieho exekučného titulu na základe, ktorého sa oprávnený domáha svojho nároku, je nezákonným rozhodnutím s existenciou dôvodov na jeho neuznanie a zastavenie exekučného konania, a to pre: - rozpor cudzieho exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky, - závažné skutkové vady cudzieho exekučného titulu a nezohľadnenie rozsiahlej vojenskej invázie ako okolnosti

vyššej moci pri rozhodovaní vo veci samej, - absenciu platnej písomnej rozhodcovskej zmluvy / doložky, - závažné porušenie práva povinného na spravodlivý proces, absenciu účinnej procesnej obrany v rozhodcovskom konaní, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, porušenie práva na prístup k súdu, porušenie princípu materiálnej pravdy, ako aj zásady ústnosti a priamosti, - porušenie práva na spravodlivý proces vrátane porušenia ústavného práva povinného na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky, ktoré je garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Povinný ďalej poukázal na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky skonštatoval v uznesení z 29.03.2011, sp. zn.: sp. zn. 5 Cdo 291/2010, že „exekučný súd je oprávnený a zároveň aj povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a exekučné konanie prípadne zastaviť, ak sú splnené dôvody na jeho zastavenie....“ Vyššie uvedený právny názor je opätovne potvrdený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 MCdo 11/2010, v ktorom je uvedené, že „exekučný súd je však v exekučnom konaní zo zákona oprávnený a zároveň aj povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. Toto zákonné ustanovenie umožňuje exekučnému súdu preskúmať aj materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Ak exekučný súd zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu (fáze) sa exekučné konanie nachádza; vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, vydanie upovedomenia o začatí exekučného konania či vydanie exekučného príkazu a samotné uskutočňovanie exekúcie jednotlivými spôsobmi uvedenými v § 63 Exekučného poriadku sú z tohto pohľadu právne irelevantné. Ustanovením § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. však nie je vylúčená možnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu za splnenia predpokladov uvedených v § 57 Exekučného poriadku.“ Cudzí exekučný titul je z dôvodov špecifikovaných v tomto podaní nezákonný, arbitráry a nepreskúmateľný, čím v konečnom dôsledku predstavuje neoprávnený zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva povinného na spravodlivý súdny proces, a preto by nemal byť v žiadnom prípade uznaný ani vykonateľný na území Slovenskej republiky. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žiadne z ustanovení Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj Newyorského dohovoru nebráni zastaveniu exekúcie (a to ani po vydaní poverenia) vykonávanej na podklade exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok.

Povinný má za to, že cudzí exekučný titul obsahuje závažné skutkové a právne pochybenia, zásadným spôsobom zasahuje do medzinárodným právom a Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv a slobôd, a preto nemôže byť uznaná jeho vykonateľnosť na území Slovenskej republiky. Skutočnosť uvedené v tomto návrhu predstavujú takú vadu cudzieho exekučného titulu, ktorú nemožno odstrániť, a pre ktorú je cudzie rozhodnutie nespôsobilým exekučným titulom, čo má za následok, že tento cudzí exekučný titul nemôže byť relevantným podkladom na vykonanie exekúcie, a preto by mala byť exekúcia voči povinnému zastavená.

7. Predmetnú sťažnosť povinného súd z dôvodu hospodárnosti konania (nenavyšovania trov exekúcie) na vyjadrenie oprávnenému nezasielal. Oprávnený sa k námietkam povinného ako aj k návrhu povinného na zastavenie exekúcie v písomnej podobe vyčerpávajúco vyjadril a jeho stanovisko k veci je teda súdu známe.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

10. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

13. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. Sudca po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Nad rámec skutočností uvádzaných vyšším súdnym úradníkom v uznesení o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 12.09.2025 súd udáva:

16. V prvom rade súd konštatuje, že rozhodnutia NS SR, na ktoré sa v sťažnosti povinný odvoláva sa týkajú rozhodnutí tuzemských rozhodcovských súdov a to konkrétne pokiaľ ide o rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011 - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 7928/2007 zo dňa 30.10.2007 a v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo 291/2010 zo dňa 29.03.2011 išlo o rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom sp. zn. SR 07299/2009 zo dňa 30.06.2009. V uvedených rozhodnutiach súd konštatoval, že súd je v exekučnom konaní zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. Toto zákonné ustanovenie umožňuje exekučnému súdu preskúmať aj materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Ak exekučný súd zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu (fáze) sa exekučné konanie nachádza. Ustanovením § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. však nie je vylúčená možnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu za splnenia predpokladov uvedených v § 57 Exekučného poriadku.

17. Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení účinnom v čase vydania vyššie uvedených rozhodnutí NS SR stanovoval, že súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. však bolo s účinnosťou od 01.01.2015 zrušené, teda dávno predtým, ako prebiehalo rozhodcovské konanie, v ktorom bol vydaný cudzí exekučný titul.

18. Navyše exekučné konanie v predmetnej právnej veci je vedené na základe cudzieho rozhodcovského rozsudku, kde je prieskum exekučného titulu s poukazom na vyhlášku č. 74/1959 Zb. o Dohovore o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí (Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, ktorý bol uzavretý 10.06.1958 v New Yorku a publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky v prílohe vyhlášky MZV SR č. 74/1959 Zb) limitovaný článkom V.

19. Podľa čl. V ods. 1 Vyhlášky č. 74/1959 Zb. Ministra zahraničných vecí zo dňa 06.11.1959 o Dohovore o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, uznanie a výkon rozhodnutia sa môžu odoprieť na žiadosť strany, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, len vtedy, ak táto strana preukáže kompetentnému orgánu krajiny, v ktorej sa žiada o uznanie a výkon:

a) že strany dohody spomenutej v čl. II boli podľa zákona, ktorý sa na ne vzťahuje, nespôsobilé na konanie, alebo že spomenutá dohoda nie je platná podľa práva, ktorému strany túto dohodu podrobili, alebo v nedostatku odkazu v tomto smere, podľa práva krajiny, kde sa rozhodnutie vydalo; alebo

b) že strana, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, nebola riadne upovedomená o ustanovení rozhodcu alebo o rozhodcovskom konaní alebo nemohla z akýchkoľvek iných dôvodov uplatniť svoje požiadavky; alebo

c) že rozhodnutie sa týka sporu, pre ktorý sa neuzavrela rozhodcovská zmluva, alebo ktoré nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozhodnutie presahuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozhodnutia vo veciach

podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozhodnutí konajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, tá časť rozhodnutia, ktorá obsahuje rozhodnutie o veciach podrobených rozhodcovskému konaniu, môže sa uznať a vykonať; alebo

d) že zloženie rozhodcovského súdu alebo rozhodcovské konanie nebolo v súlade s dojednaním strán, alebo ak nebolo také dojednanie, že nebolo v súlade so zákonmi krajiny, kde sa rozhodcovské konanie konalo; alebo e) že rozhodnutie sa doteraz nestalo pre strany záväzným, alebo sa zrušilo, alebo jeho výkon odložil kompetentný orgán krajiny, v ktorej alebo podľa právneho poriadku ktorej sa vydalo.

20. Podľa čl. V ods. 2 vyhlášky uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia môžu byť tiež odopreté, ak kompetentný orgán krajiny, kde sa žiada o uznanie a výkon, zistí:

a) že predmet sporu nemôže byť predmetom rozhodcovského konania podľa práva tejto krajiny; alebo že uznanie alebo výkon rozhodnutia by boli v rozpore s verejným poriadkom tejto krajiny.

21. Vecný prieskum rozhodcovského rozsudku je vylúčený a to s poukazom na vyššie citovaný článok V vyhlášky č. 74/1959 Zb. Rovnako je vecný prieskum exekučného titulu v podobe rozhodcovského rozsudku vylúčený aj s poukazom na ust. § 48 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ust. § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017 (nejde o spotrebiteľskú arbitráž).

22. Pokiaľ ide o povinným namietanú skutočnosť, že súd písomne nerozhodoval o jeho námietkach proti uzneseniu a výkone cudzieho exekučného titulu a vo veci vydal rovno poverenie súd poukazuje na ust. § 49 ods. 11 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok. Podľa ust. § 49 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. cudzí rozhodcovský rozsudok sa v SR vykoná ako tuzemský rozhodcovský rozsudok.

23. Iba v prípade, ak by súd odoprel uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, je súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu povinný rozhodnutie vždy odôvodniť (ust. § 50 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní).

24. Konanie podľa § 54 Exekučného poriadku je osobitným konaním – uznávacím konaním, ktoré nemožno zamieňať s konaním o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Ide o dva rozdielne exekučné spory s rôznou právnou reguláciou, postupom i rozdielnymi procesnými právami účastníkov, a teda na „ihrisku sporu“ o zastavenie exekúcie nie je možné opätovne riešiť uznanie či neuznanie exekučného titulu. Na posúdenie spôsobilosti cudzieho exekučného titulu podľa § 54 Exekučného poriadku slúži uznávacie konanie a tam majú účastníci exekúcie viesť argumentáciu a protiargumentáciu o jeho spôsobilosti.

25. Ako už súd vyššie uviedol, so vznesenými argumentmi povinného, ktoré podľa jeho názoru bránia uznaniu a výkonu exekučného titulu sa súd vysporiadal (konkludentne, implicitne) postupom podľa § 54 ods. 2 Exekučného poriadku tým, že vydal poverenie zo strany súdu na vykonanie exekúcie (teda dôvody brániace uznaniu cudzieho exekučného titulu napriek argumentácii povinného nevzhladol). Ako už uviedol vyšší súdny úradník v bode 60 napadnutého uznesenia ani podľa § 49 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok (teda buď návrh na vykonanie exekúcie zamietne alebo vydá poverenie na vykonanie exekúcie). Neskôr uplatniť prípadné dôvody neprípustnosti uznania a výkonu cudzieho exekučného titulu návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku už nemožno, nakoľko ich bolo možné uplatniť len v štádiu uznávacieho konania podľa § 54 Exekučného poriadku, čo vyplýva z ust. § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak je tu dôvod podľa osobitného predpisu,71) pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2).

26. Ust. § 67 ods. 4 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, na ktoré sa povinný v sťažnosti odvoláva, sa týka rozhodnutí vo veciach uvedených v ust. § 65 citovaného zákona a to „cudzie rozhodnutia v manželských veciach a vo veciach určenia /zistenia

alebo zapretia/ rodičovstva, ak jeden z účastníkov konania je slovenský občan a cudzie rozhodnutia vo veciach osvojenia dieťaťa, ak dieťa alebo aspoň jeden z osvojiteľov je slovenský občan a cudzie rozhodnutia o obmedzení alebo pozbavení spôsobilosti na právne úkony slovenského občana“. Uvedené ustanovenie zákona tak nie je možné aplikovať na tento prípad. Navyše podľa § 2 zákona č. 97/1963 Zb. ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy. V tomto prípade ustanovuje inak čl. III ods. 1 veta prvá Newyorského dohovoru, podľa ktorého každý Zmluvný štát uzná rozhodcovské rozhodnutie za záväzné a povolí jeho výkon podľa predpisov o konaní, ktoré platí na území, kde sa rozhodnutie uplatňuje, za podmienok určených v nasledujúcich článkoch v spojení s § 49 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., podľa ktorého uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok.

27. Pokiaľ povinný v podaných námietkach argumentoval s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoEk/2/2021 zo dňa 30.08.2022 tým, že žiadne z ustanovení Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj Newyorského dohovoru nebráni zastaveniu exekúcie (a to ani po vydaní poverenia) vykonávanej na podklade exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok, je potrebné konštatovať, že predmetné uznesenie sa týkalo skutkovo a právne odlišného prípadu. V predmetnom uznesení sa konkrétne uvádza: „Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že napriek tomu, že bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, žiadne ustanovenie ZoRK ani Exekučného poriadku, ani Dohovoru č. 23/1929 Sb. nebráni exekúciu zastaviť, pretože rozpor cudzieho rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom podlieha skúmaniu súdom z úradnej povinnosti. V čl. 3 Dohovoru č. 23/1929 Sb. sa uvádza, že súd je povinný skúmať i pri požiadavke výkonu rozhodnutia rovnaké podmienky ako pri uznaní, vrátane preskúmavania súladu s verejným poriadkom.“ Na daný prípad sa teda neaplikoval Newyorský dohovor, ale osobitná právna úprava majúca (v zmysle jeho čl. VII ods. 1) pred ním prednosť, a to dvojstranná medzinárodná zmluva – dohovor medzi Československou republikou a Švajčiarskom o uznaní a výkone súdnych rozhodnutí. Nezodpovedá právnej úprave Exekučného poriadku, ani Newyorského dohovoru zovšeobecnené tvrdenie povinného, že žiadne z ich ustanovení nebráni zastaveniu exekúcie (a to ani po vydaní poverenia) vykonávanej na podklade exekučného titulu, ktorým je cudzí rozhodcovský rozsudok. Ako už bolo uvedené vyššie z ust. § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak je tu síce dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ale len vtedy, ak ho nebolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2 – t.j. v štádiu pred rozhodovaním o návrhu na vykonanie exekúcie postupom podľa § 54 Exekučného poriadku, ktorý bol uplatnený aj v tejto exekučnej veci), t.j. v návrhu na zastavenie exekúcie nemožno právne účinným spôsobom namietat dôvody neuznania cudzieho exekučného titulu, ak ich bolo možné namietat (a aj v tomto prípade boli namietané v štádiu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko exekučný súd vydaním poverenia povinným namietané dôvody neuznania nevzhliadol, ak by ich totiž vzhliadol, poverenie by nebol vydal, ale uznesením by odoprel uznanie a výkon cudzieho exekučného titulu práve tým, že by návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol). Newyorský dohovor túto vnútroštátnu právnu úpravu akceptuje, keď v čl. III veta prvá stanovuje, že každý zmluvný štát uzná rozhodcovské rozhodnutie za záväzné a povolí jeho výkon podľa predpisov o konaní, ktoré platí na území, kde sa rozhodnutie uplatňuje, za podmienok určených v nasledujúcich článkoch. V konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13CoEk/2/2021 sa uplatňoval dohovor č. 23/1929 Zb. majúci prednosť pred vnútroštátnou právnu úpravou (Exekučným poriadkom) a jednalo sa aj o skutkovo odlišný prípad, pretože rozpor s verejným poriadkom bol vzhliadnutý v tom, že rozhodcovský rozsudok vydal subjekt bez právnej subjektivity, ktorý tak nebol oprávnený na akýkoľvek úkon, teda ani rozhodovať spor medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, pričom rozhodca sám v trestnom konaní vypovedal, že nie je autorom rozhodcovského rozsudku a žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával.

28. Nakoľko so zreteľom na vyššie uvedené nebolo povinnosťou súdu zodpovedať námietky povinného opätovne vznesené v návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré už uplatnil vo vyjadrení na výzvu súdu zo dňa 29.05.2024, preto len nad rámec sťažnostný súd k námietkam povinného uvádza:

29. V danom prípade je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu pri Ukrajinskej obchodnej a priemyselnej komore sp. zn. 323/2023 zo dňa 25.01.2024.

30. Rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc vec prejednať a rozhodnúť z článku 11 zmluvy č. STE – 27-65-K/KI-20 uzavretej medzi zmluvnými stranami (t.j. oprávneným a povinným) dňa 11.09.2020.

31. Podľa článku 11 bod 1 predmetnej zmluvy, v prípade rozdielov vo výklade alebo vykonávaní tejto zmluvy každá zo strán vymenuje rozhodcu a obaja rozhodcovia sa pokúsia o urovanie rozdielov.

32. Podľa článku 11 bod 2 predmetnej zmluvy, v prípade, že sa strany nedohodnú na urovaní otázky, ktorá je príčinou sporu do jedného mesiaca, po písomnej dohode sa obrátia na medzinárodný obchodný rozhodcovský súd pri Obchodnej a priemyselnej komore Ukrajiny a konanie sa uskutoční v súlade s jeho predpismi o hmotnom práve Ukrajiny. Miesto konania arbitráže – Kyjev, Ukrajina. Rozhodnutie tohto súdu je pre obe strany záväzné. Jazyk rozhodcovského konania – angličtina. Rozhodcovský súd sa skladá z jedného rozhodcu.

33. Z exekučného titulu vyplýva, že dňa 09.12.2022 žalobca v rámci dodržania postupu predarbitrážneho riešenia sporu, ktorý je stanovený v bode 11.1. zaslal odporcovi (v danom prípade povinnému) list s návrhom na vymenovanie rozhodcu na riešenie sporov, ktoré vznikli medzi zmluvnými stranami č. 31.44/1381/6230 – 22 zo dňa 09.12.2022. Odporca (povinný) však na tento list nijakou formou neodpovedal a neoznámil svoj úmysel vymenovať zo svojej strany rozhodcu na predarbitrážne riešenie sporu, čím prejavil tichý súhlas so začatím rozhodcovského konania v tomto spore, keďže vyhýbanie sa ponuke na predarbitrážne riešenie sporu zo strany odporcu nemôže zabrániť začatiu rozhodcovského konania v tomto spore. Listom ICAC pri UCCI č. 2561/14-6 zo dňa 26.06.2023 bolo odporcovi (povinnému) navrhnuté, aby do 30 dní od doručenia tohto listu oznámil ICAC celé meno jediného rozhodcu dohodnutého so žalobcom z priloženého odporúčaného zoznamu rozhodcov, ako aj predložil žalobnú odpoveď a riadne overené dokumenty potvrdzujúce skutkové okolnosti podporujúce stanovisko odporcu. Odporcovi navrhol, aby súhlasil s kandidatúrou jediného rozhodcu navrhnutého žalobcom v liste č. 31.68/1505/4779-23 zo dňa 23.06.2023 – p. F. G. a informoval o tom ICAC pri UCCI alebo aby sa dohodol so žalobcom na akejkolvek inej kandidatúre jediného rozhodcu z odporúčaného zoznamu rozhodcov ICAC pri UCCI. Odporca na uvedené písomnosti (ktoré mu boli riadne doručené) reagoval žiadosťou o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe, v ktorej odporca potvrdil prevzatie žalobných dokumentov vo veci č. 323/2023 a požiadal ICAC pri UCCI o predĺženie lehoty na predloženie dokumentov o 20 dní v súlade s článkom 19 ods. 3 Rokovacieho poriadku a informoval, že nemá námietky proti vymenovaniu pána MAIDAYKA ROMANA za jediného rozhodcu v tejto veci. Uvedená skutočnosť je rozhodcovským súdom následne aj konštatovaná v rámci odôvodnenia a to v bode 22, kde rozhodcovský súd uviedol „v priebehu rozhodcovského konania Zmluvné strany nevzniesli žiadne námietky proti nedodržaniu niektorého z ustanovení rozhodcovskej zmluvy Rokovacieho poriadku ICAC pri UCCI alebo zákona Ukrajiny „o medzinárodnej obchodnej arbitráži“ v tejto súvislosti podľa článku 4 vyššie uvedeného zákona a článku 44 Rokovacieho poriadku ICAC pri UCCI sa má za to, že sa vzdali svojho práva namietať voči týmto záležitostiam.

34. Povinný vo svojich námietkach, v podanom návrhu na zastavenie exekúcie, ani v podanej sťažnosti sa k takýmto okolnostiam uvádzaným v exekučnom titule nijakým spôsobom nevyjadril, skutočnosti uvádzané v exekučnom titule nijakým spôsobom nespochybnil.

35. Preto je podľa názoru súdu argumentácia povinného ohľadom nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť právne bezvýznamná. Odporca uznal a súhlasil s prejednaním uvedeným rozhodcom MAIDAYKOM ROMANOM, ktorý vo veci následne vydal exekučný titul.

36. Z rozhodcovského rozsudku navyše vyplýva, že dňa 07.12.2023 bolo ICAC pri UCCI doručené vyhlásenie odporcu o odložení prejednania veci (zo 07.12.2023, v ktorom odporca požiadal o odloženie prejednania veci do 15.12.2023 s cieľom pokojného urovnania sporu). K uvedenému vyhláseniu o odložení prerokovania veci odporcu bol pripojený návrh dohody o urovaní vo veci č. 323/2023, ako aj dokument potvrdzujúci oprávnenie advokáta pána SIRKO DYTRA. Z uvedeného vyplýva, že povinný bol pred rozhodcovským súdom riadne zastúpený, dokonca bol sám iniciátorom uzavretia

dohody o urovnaní, ktorá bola následne rozhodcovským súdom na návrh navrhovateľa akceptovaná. Navyiac z rozhodcovského rozsudku tiež vyplýva, že ústneho pojednávania konaného dňa 08.12.2023 sa zúčastnil zástupca odporcu (t.j. povinného) prostredníctvom videokonferencie podľa článku 47 ods. 2 rokovacieho poriadku ICAC pri UCCI. Na pojednávaní konanom dňa 18.12.2023 sa zúčastnili zástupca žalobcu a zástupca odporcu pán H. A., ktorí v súvislosti s uzavretím dohody požiadali o zaznamenanie dohody o urovnaní vo forme rozhodcovského rozsudku za dohodnutých podmienok.

37. V súvislosti s námietkou povinného, že tento nemohol v rámci konania pred rozhodcovským súdom riadne uplatňovať svoje práva a predkladať dôkazy súd konštatuje, že uvedené argumentácia povinného sa nezakladá na pravde. Rozhodcovský súd vyhovel aj samotnej žiadosti povinného o predĺženie lehoty na predloženie povinným navrhovaných dôkazov, povinný bol v konaní riadne zastúpený právnym zástupcom, pričom sám povinný bol iniciátorom uzavretia dohody o urovnaní, ktorú rozhodcovský súd následne aj na návrh oprávneného akceptoval. Povinný rovnako uznal právomoc rozhodcovského súdu. Navyše (procesné) práva možno v (rozhodcovskom) konaní uplatňovať aj písomne, nie nevyhnutne len na ústnom prejednaní veci.

38. Argumentácia povinného, že sa rozhodcovský súd nezaoberal ním predloženými dôkazmi, skutočnosťami VIS MAIOR o nemožnosti splnenia povinnosti vyplývajúcej mu z uzavretej zmluvy súd udáva, že túto povinnosť rozhodcovský súd ani nemal s poukazom na skutočnosť, že účastníci pristúpili k uzavretiu dohody o urovnaní. Je preto argumentácia povinného a zamedzení o nemožnosti riadneho uplatňovania jeho práv garantovaných mu Ústavou SR bezpredmetná. Za predpokladu, ak by rozhodcovskému súdu nebolo navrhnuté akceptovanie nimi spísanej dohody, rozhodcovský súd by vec prejednal a rozhodol s poukazom na všetky predložené dôkazy a argumentáciu strán sporu.

39. V zmysle uzavretej dohody sa zmluvné strany dohodli s prihliadnutím na kompromis a vzájomné ústupky dosiahnuté v rámci Dohody o urovnaní, že dlžník (t.j. povinný) zaplatí veriteľovi iba dlh v celkovej výške 1.190.000 USD (bez sankcií) v troch splátkach: 1. splátka splatná 31.12.2023 v sume 300.000 USD, 2. splátka splatná 29.02.2024 vo výške 445.000 USD a 3. splátka splatná 30.04.2024 v sume 445.000 USD. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade ak dlžník poruší postup splácania dlhu stanovený v bodoch 4 a 5 dohody o urovnaní (omeškanie aspoň s jednou splátkou (neúplná úhrada ďalšej sumy aspoň jednej splátky), je povinný zaplatiť veriteľovi okrem súm stanovených v bode 4 tejto dohody o urovnaní aj sankcie vo výške stanovenej v bodoch 3.2. a 3.3 tejto dohody o urovnaní. V prípade, že dlžník poruší postup splácania dlhu, veriteľ má právo vymáhať všetky tieto sumy okamžite a bez ohľadu na splátkový kalendár v krajine dlžníka.

40. Takto koncipovaná dohoda sa premietla aj do samotného exekučného titulu, kde v bode 26 je konštatované, že odporca (t.j. povinný) uznal existenciu týchto peňažných záväzkov voči žalobcovi, t.j. oprávnenému.

41. Pokiaľ povinný považuje za rozpor s verejným poriadkom jednoinštančnosť cudzieho rozhodcovského konania, súd poukazuje na to, že aj podľa právneho poriadku SR je (tuzemské) rozhodcovské konanie v zásade jednoinštančné, pričom výnimka z tohto pravidla prichádza do úvahy len v prípade dohody zmluvných strán rozhodcovskej doložky/zmluvy. Súd poukazuje na ust. 37 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého účastníci rozhodcovského konania sa môžu v rozhodcovskej zmluve dohodnúť, že rozhodcovský rozsudok môže na základe žiadosti niektorého z nich preskúmať iný rozhodca (rozhodcovia). Na ustanovenie tohto rozhodcu (rozhodcov) primerane platia ustanovenia § 6 až 11. Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli v rozhodcovskej zmluve na preskúmaní rozhodcovského rozsudku, je jeho preskúmanie iným rozhodcom (rozhodcami) vylúčené, ak tento zákon neustanovuje inak. Žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní nie je ustálenou súdnou praxou považovaná za opravný prostriedok proti rozhodcovskému rozsudku – vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2022, sp. zn. 5Obdo/52/2021 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 8/2023, ktorého prvá časť právnej vety znie: „Konanie pred všeobecným súdom o žalobe na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. na rozhodcovské konanie nenadväzuje a nie je možné ho považovať za ďalšie opravné konanie. Predmetom takého konania všeobecného súdu nie je vecná správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci samej. Zisťovanie priebehu konania rozhodcovského súdu a ním vydaného rozsudku je v súdnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku predmetom dokazovania všeobecného súdu a tým otázkou skutkovou a následne právnou,

avšak výlučne z hľadiska úvah o procesnom postupe rozhodcovského súdu v rámci posudzovaných dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z. (obdobne R 56/2020)“. Úlohu žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku plnia v prípade cudzieho rozhodcovského rozsudku námietky podľa § 50 zákona o rozhodcovskom konaní uplatnené v rámci postupu podľa § 54 Exekučného poriadku. Preto porovnávanie (cudzieho) rozhodcovského konania s konaním súdnym v otázke prípustnosti jednoinštančnosti konania nie je namieste.

42. V súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného s napadnutým rozhodnutím súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru sudcu učinil konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

43. Na základe vyššie uvedeného súd konajúci sudcom sumarizuje, že v predmetnej veci povinný neuviedol a nepreukázal v podanom návrhu na zastavenie exekúcie a ani v podanej sťažnosti žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd prvej inštancie preto podanú sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37EK/111/2024 zo dňa 12.09.2025 vyhodnotil ako nedôvodnú a zamietol ju v celom rozsahu.

44. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

46. Podľa § 199e prvá veta Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene.

47. O trovách sťažnostného konania súd prvej inštancie rozhodoval s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 199d ods. 1 Exekučného poriadku. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť povinného zamietol, nárok na náhradu trov sťažnostného konania by súd priznal oprávnenému, ako úspešnému účastníkovi. Tomuto však žiadne trovy konania v súvislosti s podanou sťažnosťou povinného nevznikli, nakoľko tento o podanej sťažnosti nemal vedomosť (uvedená sťažnosť mu na vyjadrenie zaslaná nebola), preto súd rozhodol, že oprávnenému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).